

Ann. 1740
POTENTISSIMO

Daniae, Norvegiae, &c. &c. &c.

REGI

CHRISTIANO VII.

Ingenuas qui fovet ac protegit Artes,
Quique novit servare Pios et plectere Sontes,
Felicitatem, Victorias, Triumphos
Cum ex Angliâ brevi solveret,

P.

JOHANNES GUALBERTUS BOTTARELLI,

Cujus quatuor ab hinc Lustris solet cantare
Britannia versus.

ERAT apud Persas vel legibus sancitum,
vel moribus institutum ne quis Regiam Ma-
jestatem adiret manu immunis. Humilis et
umbraticus Ego, qui gratis Poëta salutor,
inter cultores Tuos censu et ingenio plurimis
impar, animo et obsequio vix cuiquam se-
cundus

cundus, nullum majus donarium pulvinari
Tuo, *Auguste Rex*, inferre possum quàm
haec facili deducta carmina plectro; et certe
Diis faventibus.

Florens enim adhuc *Majestatis Tuae* Ju-
venta, vultu ac moribus ad omnem suavi-
tatem exacta, habet nescio quid cum Apol-
line commune et Musis, quas quotidiano
commereio dignaris. Inclytas Tuas dotes
non augebunt Illae quidem, sed integras et
spirantes venientibus seculis ostendent; ut-
pote quae Achillem et Heroes in aeterni-
tatem aeternare, Ulyssesque qui mores ho-
minum multorum vidit et urbes.

Verum si Tua tantum quid Amplitudo
postularet, expendere voluissem, nunquam
profecto adeo frontem posuisssem. Haud me
Phoebi Cortina decipit. Exilitatem meam
novi, et quid *Majestati Tuae* debeat, seria
aestimatione mecum reputavi. Facilius est
Sisyphi saxum volvere quàm Principum lau-
des

tes ab ingenio exculptas, ab arte limatas
 in medium producere. At ut ignis celari
 non potest, quin aut fulgore suo, aut calore
 prodatur; ita vehementes quidam affectus
 etiam nolentibus nobis et invitis erumpunt.
 Non aliâ igitur mente ad Serenissimam *Ma-*
jestatem Tuam, blandâ vi coactus accedo,
 quam ut observantiam et devotionem meam
 profitear.

Jam per orbem omnium vox est, duo illa
 maxime optanda mortalibus supra invidiam
 Tibi obtigisse; *nasci a maximo Rege, et ejus-*
dem auctoritate, non in sceptrâ tantum sua edi-
tum esse, sed felici consortio jungentem Te cum
summâ potestate gloriam sapientiae et exquisitam
optimarum Artium culturam, ad supernae be-
nignitatis et moderationis apicem erudiri.

Quis in Celsitudine Tuâ aut aliquid nunc
 desiderat, aut omnia a maturioribus annis non
 expectat? Lenitas, simulque vigor ingenii,

et

et in oculis temperata urbanitate *Majestas*, et quicquid in Regio animo vel adultores fingunt, vel probi exoptant, adeo Tuae indolis, tuique impetûs sunt, ut hoc unum possis optare, *Quantus es*.

Sed videlicet ita est. Quanto amplior meretur excellens ille Tuus ac vere princeps animus, tanto modica benignius interpretatur; nec minus magnificae mentis esse censes, pauca et parva munera libenter accipere, quàm multa et magna liberaliter elargiri.

Felices ter et amplius qui sub talibus auspiciis gubernantur! Non meum hoc effectum est, sed sapientum Principis, *tum fore beatas Respublicas, si aut Reges philosopharentur, aut Philosophi regnare coeperint*. Maeste hac sectâ et gloriâ. Fruere ingenti Tuo, Tuorumque bono; nec Te a laudatissimo proposito deterreat adulta et praevalida seculi pravitâ, quâ subnixa imperitiae patroni, negant doctri-

doctrinam in Regiâ laude ponendam, cum
 nihil aequè Reges deceat. *Regem non faciunt
 opes, non vestis Tyriae color, non auro nitidae
 trabes.*

Quod autem videar hac nuncupatiunculâ
 benevolentiam *Tuam* demereri studuisse; et
 hujus ambitionis invidiam minime deprecor,
 et ultro profiteor nihil mihi posse optatius
 evenire. Quis enim vitio vertat homini non
 penitus bonarum artium rudi, si per bonas
 artes ad *Tuam* gratiam aspirare audeat, quam
 nemini interclusam esse patitur insignis et
 omnium ore celebrata comitas quae in Te est.
 Rara sane virtus in tam illustri fastigio dig-
 nitatis; sed quo rarior, eo praecipuâ admi-
 ratione dignior. Romanae Fidicen Lyrae,
 quique cecinit pascua, rura, duces, hac unâ
 ratione *Augusto* innotuere, ejusque gratiam
 sunt adepti.

Si

Si *Tua Majestas*, pro *Sua* humanitate hunc hominem respicere dignabitur, noscet forte posteritas ex aliquo gravioris curae et severioris doctrinae monumento cultum et observantiam erga Te meam. Poësis minime fuit vigiliarum mearum prora et puppis, neque obhaesi perpetuo huic literariae glebae, nec in eam me tanquam in Plauti pistrinum detrufi.

Non evagabor licentius in patenti ac uberissimo laudum *Tuarum* campo, ne peccem in publica commoda, quibus promovendis omnes curae, cogitationesque *Tuae* consecrantur; sed ut olim industrius *Pictor* velo obumbravit quod penicillo exprimi posse desperabat, sic ego heröicas *Tuas* dotes voce meâ ac stilo augustiores religione ac silentio vererabor.

Quod superest, [ut nostri pudor potius definendi legem imponat, quàm *Clementiae Tuae* satietas obrepat patienter audiendi,] concludam

dam simplici voto. Deum Optimum Maximum Regum et Regnorum praesidem et custodem oro et o^{mn}estor: Maneat in aevum dubia et anceps palma pulcherrimae conspirationis, utrum impensiori pietate Cives Tui Te, an Tu Cives Tuos salvos et incolumes esse mavis. Quod diligeris, coleris, et observaris, id majus imperio Tuo est.

LONDINI V. Idus Octobris MDCCLXVIII.

1608/4555(3)

dam. huiusmodi vero. Deum Optimum Maxi-
mum Regnum et Imperium plantatum et ere-
ctum esse et constitutum. Plantae in seculum
dabit et semper habet pulcherrimas condi-
tiones. Regnum et Imperium plantae. Quae in
Terra et in Caelo. Terra et in Caelo
est. inveni. Quod est. inveni. et ob-

servare. id in hunc finem. id est. in
hunc finem. id est. in hunc finem.

